

ע"פ 5965/09/19 - יוסף מירילאשבילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 5965-09-19 מירילאשבילי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90508490423

בפני	כבוד השופט, סגנית הנשיאה ליאורה ברודי
המבקש	יוסף מירילאשבילי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") מיום 3.9.19 להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית המשפט לענייני תעבורה מיום 21.2.19, בגדרה דחה בית המשפט את בקשתו של המבקש להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות.
2. החלטתי לדון בבקשה על יסוד נימוקיה ותגובתה המפורטת של המשיבה. יצוין כי ההליך שבפני אינו הליך ערעורי, אלא הליך של בקשה להארכת מועד, ולפיכך אין צורך בקיום דיון במעמד הצדדים לפי סעיף 208 לחסד"פ (ר' בש"פ 3464/17 **דראגרה נ' מדינת ישראל** (9.5.17) ובש"פ 7906/11 **מאירסון נ' מדינת ישראל** (3.11.11)).
3. נוכח עיקרון סופיות ההליכים, האינטרס הציבורי ביציבות ובוודאות משפטית, ולאור הקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור, נפסק כי הארכת מועד תינתן רק אם המבקש יצביע על "**טעם ממשי המניח את הדעת**" לאיחור. כן נקבע שכל שמשך האיחור ארוך יותר, כן יגבר משקלם של הנימוקים הנוטים לדחיית הבקשה. בקשה להארכת מועד תיבחן בשקלול שלושה פרמטרים: הסיבות בעטיין איחר המבקש להגיש את הערעור או את בקשת הרשות לערער, משך תקופת הארכה המבוקשת והאם עלול להיגרם עיוות הדין אם הבקשה תידחה (ר' ע"פ 2983/19 **פחמאוי נ' מדינת ישראל** (18.6.19)).
4. המבקש קיבל הודעת תשלום קנס בגין עבירת מהירות, ועל אף שהדוח הומצא לו כדין (חזר בציון "לא נדרש", שנחשב כאישור המצאה כדין), לא הודיע בתוך 90 ימים מיום ההמצאה (13.6.17) האם ברצונו לשלם את הקנס, או להישפט בגין העבירה, ולפיכך יש לראותו כמי שהורשע בביצוע העבירה (א' סעיף 229(2) לחסד"פ).
5. המבקש הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול ההחלטה מיום 30.1.19, בחלוף כשנה וחצי מאז שניתנה. בתאריך 21.2.19 דחה בית משפט קמא את הבקשה מן הטעם שלא הוגשה באופן מיידי, ומכיוון שהטענה כי

אדם אחר נהג ברכב אינה מצדיקה ביטול ההחלטה מחמת עיוות דין.

6. הבקשה להארכת מועד הערעור על ההחלטה הוגשה בחלוף למעלה מחצי שנה מאז שניתנה (ההחלטה ניתנה ביום 21.2.19, והבקשה שבפניי הוגשה ביום 3.9.19).

7. ב"כ המבקש טוען כי נגרם למבקש עיוות דין, מעצם העובדה שלא קיבל את יומו בבית המשפט. כן כופר המבקש בביצוע העבירה, וטוען כי נוכח המצב המשפטי העמום בסוגיית המצלמות א-3, יש הצדקה לברר את האשמה לגופה, כדי שלא ייגרם לו עיוות דין גם בהיבט זה.

8. ב"כ המשיבה עתר לדחות את הבקשה: פעמיים לא פעל המבקש בתוך סד הזמנים הקבוע בחוק, הן בהגשת הבקשה לבית משפט קמא והן לערכאת הערעור. לגבי החשש מפני עיוות דין בשל עמימות בסוגיית המצלמות, הרי שבית המשפט העליון פסק בסוגיה זו שאין מדובר בעיוות דין. טענות אלה לא נטענו בבקשה להארכת מועד בפני בית משפט קמא, ואין להעלותן לראשונה במסגרת הבקשה לבית המשפט המחוזי.

9. לאחר בחינת טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות:

א. במקרה הנדון הוגשה הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור בחלוף למעלה מחצי שנה מעת מתן החלטת בית משפט קמא, וזאת מבלי שניתן כל הסבר או נימוק לשיהוי בהגשת הערעור. לכך יש לצרף שכך נהג המבקש בבית משפט קמא, בהגישו את הבקשה להארכת מועד להישפט בחלוף כשנה וחצי מעת מתן ההחלטה.

ב. קיום חשש לעיוות דין מעצם העובדה שלא ניתן למשיב יומו בבית המשפט: הדוח הומצא למשיב כדין, ומכאן שהייתה לו אפשרות למצות את יומו בבית המשפט, והוא לא עשה כן, וגם לא הגיש בקשה מנומקת בתוך זמן סביר לביטול ההחלטה.

ג. קיום חשש לעיוות דין ככל שתידחה הבקשה, בשל המצב המשפטי העמום בסוגיית המצלמות א-3. סבורני כי חשש זה לא קיים. בעניין פל"א (עכו) 4745-08-13 **מדינת ישראל נ' בדראן** (6.9.18) זיכה בית המשפט נהגים שהורשעו בעבירת מהירות בגין דוחות תנועה שקיבלו הנאשמים לאחר שתועדו במצלמות מהירות א-3. בית המשפט העליון קבע כי עניין **בדראן** אינו מקים חשש לעיוות דין באופן שמצדיק הארכת מועד להישפט, באשר בתי המשפט המחוזיים הבהירו במספר פסקי דין בהם דחו ערעורים על דחיית בקשות להארכת מועד, כי פסק הדין בעניין **בדראן** לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה (ר' למשל רע"פ 4623/19 **שובר נ' מדינת ישראל** (21.7.19), רע"פ 1771/19 **עבדי נ' מדינת ישראל** (11.7.19) וע"פ 2983/19 **פחמאוי נ' מדינת ישראל** (18.6.19)).

מכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ט, 16 ספטמבר 2019, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.